

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Δ'.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τοὺς ἐντός τοῦ Κράτους ἀνά
12 φύλλ. Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20.

ΑΡΙΘ. 48.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμ-
μὴ ὀβ. παλαιὸς 3.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὸ ὑπογραφεῖον ΚΕ-
ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συναγῆν τῆς
εὐ ρ α ο λ α π ο θ ῆ κ η ς.

Κεφαλληνία 14 Δεκεμβρίου 1861.

ΑΙ ΔΥΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΩΡΑΙ ΤΗΣ ΙΑ΄
ΒΟΥΛΗΣ.

Μελόδραμα κωμικοπολιτικὸν μονόπρακτον.
Μουσικὴ τῆς τελευταίας Πράξεως
ΤΗΣ ΤΡΑΒΙΑΤΑΣ.

Πρόσωπα.

Ἡ ΙΑ΄ ΒΟΥΛΗ.
ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗΣ, ἐραστής τῆς
ΕΛΠΗΣ, πιστὴ θεραπευτὴς τῆς.
ΧΟΡΟΣ Ὀχλου.
Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΩΔΩΝΟΣ τῆς διαλύσεως.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν Ἐπτάνησον δύο ὥρες πρὶν τῆς κη-
ρύξεως τῆς διαλύσεως.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Κοιτὸν τῆς Βουλῆς μόλις ἀπὸ ἀμυδρὰν χειμερινοῦ ἡ-
λίου ἀκτῖνα φωτιζόμενος — Ἡ Βουλὴ ἀρχιστὰ εἰς τὴν
κλινικὴν ἀσπαστικὸς, πλησίον τῆς κλίνης ἡ Ἐλπίς ὑπνώ-
τουσα καὶ ἀρρυθμῶδες ῥέγγουσα.

Β. — (Γὰρ ἀποσπασμένη καὶ πλεονούσα ἔνθεν κἀκεῖθεν τὰ ἡ-
μῶν ἄλλα βλάμματα).

Ὡ! θεέ μου, θεέ μου ἀνήκουστα μαρτύρια σπαράζουσι

τ' ἀραχμισμένο μου κορμί!

Κ' ἡ ὥραι τοῦ διαβαίνουσι πικρὸν φαρμάκι στάζουν

στὴν βουλιασμένη μου ψυχῇ!

(Βίβει καὶ πίνει)

Ἰμάνετι τὸ μῦμελλε, νὰ φτυῶ τὸ μαῦρο αἷμα!

Καὶ λίγο-λίγο ἡ ζωὴ,

Ζωὴ γλυκεῖα καὶ ποθητὴ,

Νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ στήθια μου, σμιγμένη μὲ τὸ φλέμμα!
(πρὸς τὴν θεράπ.) Ἐλπίδα ἀποκοιμήθηκες, ἐνῶ γὼ δὲν
[κοιμῶμαι;

Καὶ σὺ, καὶ σὺ μ' ἀρνήθηκες μαζὺ μὲ τὴ ζωὴ;
Ἄχ! ζύπνια κακορίζικη, ζύπνια γιὰτὶ φοβῶμαι,
Τὸ θάνατο! τὸ θάνατο!.. μὴ μ' εὔρη μοναχὴ!..

ΕΛ. — (ξεντολογουμένη καὶ ἀργὰ πλησιάζουσα).

Τὶ ὀρίζεις καὶ μὴμίλησες, μὴ θέλης;... ὦρσε τὸ...
ὦμέ! σ' ἐκαταφάνισε ἐκεῖ τὸ γιαιτρικὸ!..

Ἐγὼ εὐθὺς τῶπα ἢ καυμένη,
Τῶπα εὐθὺς θὰ σὲ χαλάσῃ!
Ἄ δὲν εἶσαι μαθημένη..
Σὲ καθάρτιο δυνατό!...

Β. — (μετὰ μόχθου ἐγειρομένη ἵνα καθεσθῇ ἐπὶ τοῦ...)

Ἄχ! ἀλήθεια! εἶν καὶ τοῦτο
Μ' ἄλλο πρᾶγμα μὲ τρομάζει...
Ἐλα Ἐλπίδα ὀσοεμοῦτο..
Ὀσοεμοῦτο μὴ χ... αθῶ!..

ΕΛ: ὦρσε Κυρὰ, ξεθύμανε!!.. νὰ ἡσυχάσῃς πλεῖστὰ

Ἄχ! σὲ ποιά θέσι σ' ἔφερε ἡ μαύρη ἀχορταγιά!..

Εἶν κακὸ, ποῦ στοῦ χωρεῖο μου,
Τῶνομάζουν φαγαρῶστια,
Θὰ σὲ κάμῃ λίγο-λίγο
Νὰ χωνεύῃς καὶ τὰ ἐντόστα!..

Τὶ παντοῦ εἶς πέντε ἡσόνους, καὶ πέντε μῆνα, καὶ πέντε μῆνα,

Ἐτὶ ἀλέμαρκα νὰ χαφτῆς τὰ σαράντα σου ἐκεῖνα!

Χωρὶς οὔτε νὰ κινεῖσαι, ὄχι νὰν τὰ ξεδουλεύῃς,

Παρὰ ὅσο, μὲ συμπάθειο, νὰ μ' ἔμορθης νὰν τὰ χωνεύῃς.

Καὶ μοῦ λὲς πῶς εἶνε φθίσι; καὶ μοῦ λὲς πῶς εἶνε χτινῆς;

Εἶνε καχοστομαχίλα, πούτριδο καὶ φαουριό.

Β. = ὦ γιὰ εἰδές, νὰ ζῆς Ἐλπίδο,
Πόσα μῶμειναν ἀκόμα ὄχ τὰ ὕστερα σαράντα ; .

ΕΛ: = Ἄχ! Κυροῦλα μου τὰ εἶδα . .

Εἶναι λίγα, εἶνε λίγα . . μοναχὰ λεφτὰ τριάντα! .

Β. = Μὲ δικάνε γιὰ νὰ πάρω ἓνα μαῦρο νεκροκέρι,
Νὰ μοῦ φέξῃ τοῦ θανάτου εἰς τὸ ἄχαρο σκοτάδι . . .

ΕΛ: = Τίς ἡ χρεία ; δὲν πεθαίνεις πλατειὰ μέρα
[μεσημέρι ;

Β. = Σκοτεινὸς παντᾶνε ὁ δρόμος τοῦ μᾶς
[πιαίνει εἰς τὸν Ἄδη.

Τὸν καθρέφτη δός μου Ἐλπίδα

Μετὰ στιγμὴ, νὰ κυτταχθῶ,

Εἶνε μέραις τοῦ δὲν εἶδα

Ἄν τὸ μούτρο μου εἶν' ἀχρό! . .

ΕΛ: = Ὄρσε γδές — Β. Ἄχ! συφορά μου! . . πούνε
[ἡ νεότη, πούν τὰ κάλλη ; ;

ΕΛ: (Ἰπήγανε οὐ φ ο υ ν τ ο ὕ ν ο ὕ φ ο υ δὲ μα-
[ταγυρίζουν πάλι!! .)

Β. — (κατοπτριζομένη) Ἄχ! πῶς ἀλλάξα ἡ καυμένη!

Κι' ὁ γιαιτρός με παργοράει . . .

Καθ' ἐλπίδα εἶνε σθυμένη,

Ὄντες τὸ χτικιὸ φυσάη! . .

Πούν τὰ ῥοδομάγουλά μου ; ; . .

Πούν τ' ἀχειλί το κοράλλο ; . . .

Πούν τὰ στήθια τὰ παχειά μου ; . .

Πούνε τᾶνα, πούνε τάλλο ; . .

Ἐχάθηκανε τὰ πάντα! .

Κάθε ἐλπίδα εἶνε σθυμένη!

Καὶ πρὶν παύσουν τὰ σαράντα . . .

Σκέλεθρο εἶμαι γενομένη! .

— Aria « addio del passato bei sogni ridenti »

Ὠμίενανε! . ὦμίενα! . πᾶν οὐλα χαμένα! . .

Ὀνειράτα τρέλλαις . . δὲν εἶν . . πλεῖα γιὰ μένα,

Ὅλοι ὅλοι μ' ἀφίνου, μοῦ λείπουν τὰ πάντα,

Μοῦ λείπουν . . ὦμίενα! καὶ κειὰ . . τὰ σαράντα . .

Ἢ δόξα τοῦ ὄχλου μοῦ . . φεύγει καικεῖνη!!

Καὶ πίστι . . ἄν πρώτα κανεῖς πλεῖα . . δὲ δίνει

Σ' ἐμένα . . τῆ μαύρη, τὴν κάψο - Βουλή . .

Ποῦ ἐστάθηκα! . τόσο στὸν τόπο . . πιστή! . .

ἸΑΠΧ. Ὀχλου (ἐξωθεν.)

Ἢ φήμη τὸ σκούζει, ὁ Κόσμος τὸ λείει,

Ἢ μαύρη ἐνδεκάτη τὰ λούσθια πνέει, —

Νὰ γδαστετῆν ὅλοι, στὴν ἄχαρι κλίνη

Τὸ πνεῦμα στὸν Πλάστην δελεῖ παραδίνει! .

ΧΟΡ. — Μ' ἄν ἐπέθανε ἡ ἐνδεκάτη!

Ζήτω! Ζήτω ἡ δωδεκάτη!

Ζήτω, ζήτω ἡ νεῖα Βουλή!

Κ' ἡ παλῆ ἀς ἐνταφιασθῆ!

Β. = (Ἀφοῦ μετ' ἀγωνιώσης προσοχῆς ἠκροῖσθη).

Ἀκόμη δὲν ἀπέθανε καὶ τρῶν τὰ κόλυβά μου! .

Εὐφραίνει ἡ ἀγωνία μου τὸν ὄχλο, συφορά μου! .

Ἐλπίδα μου, Ἐλπίδα μου ἐδῶ ἴα μὴ μ' ἀφίνης,

Γιὰ λίγο ἀκόμη κ' ἐπειτα . . . τοῦ Χάρου μὲ προδίνεις

Ἐλα σιμά μου κάθησαι, μ' ἀρέσει ἡ συντροφιά σου,

Νὰ ξεφυγῆσω ἴθελα μέσα στὴν ἀγκαλιά σου! . .

ΕΛ: Ἦλθε, ἔφθασε Κυροῦλα! Β. Ποιὸς μωρή; Εἰ ὁ Ἄ-
[νεμογιάννης,

Τρέξε γλιγῶρα, ἄν θέλῃς, ἄν προφθάσῃς τὴν προφθάνειν.

— 0 —

Σ Κ Η Η Β'.

Ὁ Ἄνεμογιάννης εἰσερχόμενος τρέχει πρὸς τὴν κλίνην,
ἐναγκαλίζεται καὶ καταφιλεῖ τὴν Βουλήν, ἥτις, ἀφοῦ πε-
ριπαθῶς τὸν ἀτενίσῃ λέγει:

Β = Ἄνε . . μο . . γιάννη, ἐσὺ . . εἶσαι . . Ἄνεμογιάννη
[. . ἐσ' εἶσαι;

Μ' ἐπρόφθασες . . ἀσπάσουμε . . καὶ τ' ὀφθαλμούς μου
[κλείσες,

Πεθαίνω . . Ἄνεμο . . γιάννη μου, καὶ . . σ' ἀγαπῶ, ἀκόμα . .

Γιὰ σένα . . θά . . σαλτέρουνε . . καὶ μες . . τὸ μαῦρο χῶμα

Τὰ σκόρπια . . σάπια . . κούκαλα τῆς μαύρης ἐνδεκάτης . .

Ἄχ! γιὰ ἄλλην μὴν τὴν ἀρνήθῃς . . νάχῃς τὴν κατα-
[ράτης! . .

ΑΝ: — Ἐσένα, ἐσένα ν' ἀρνηθῶ ἀφέντρα καὶ Κυράμου! . .

Ὅπου στὸν Κόσμο ἐστάθηκες ἡ μοναχὴ χαρὰ μου; . .

Ἐσένα ὅπ' ὄντες θυμηθῶ τὰ παλαιὰ μας νεῖατα,

Τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια μου, συντρέχουν σὰ γιομάτα . .

Μὴ λές πῶς ἐλησμόνησα τὸ Salto τὸ mortale

Ὅπου μαζὺ ἐπληθήσαμε . . ὠμίενα πάλε . . πάλε . . .

Γιὰ ποιόνε μὲ κατάντησες; μὴ λές πῶς ἔ' ἀρνηθῶ

Τῆ φαρομάνια, τὰ φιλιὰ καὶ τὸ συρτὸ χορὸ

Μέσα στὸ Βουλευτήριον; καὶ κειὰ τὰ χορατὰ μας,

Ὅπου ὁ ὄχλος τᾶπερνε πῶς εἶν' ἐμὲ τὰ σωστά μας; . .

Παρηγορήσου ἀφέντρα μου, μὴ σὲ φοβίξῃ ὁ Χάρος

Ἐχε ἐλπίδα στὴ ζωὴ καὶ στὴν ἀρρώστια θάρρος! .

Aria « Parigi, o cara, noi lascieremo »

ΔΙΩΔΙΑ. — Ἐγνοια σου . . θάλλῃ πάλε ἡ φορὰ μας!

Θὰ ματαργίσουν τὰ μπουρδελιά μας!

Πίκραις καὶ βάσανα θὰ παύσουν οὐλα,

Θὰ μεταφᾶμε μαζὶ ἡ μεταμπούλα! . .

Θενὰ ματάστουνε καὶ τὰ σαράντα

Δεν θὰ μᾶς λείπουν πλεόν καὶ πουλιό! .

ΚΩΔ. ΤΗΣ ΔΙΑΔ. — Ντάου! . . ντάου! . . ντάου! . .

[ντάου . . ντάου . . ντᾶν!

B. = Ωϊμένανε .. τοῦ κάκου! — ἡ ὥρα μου ... ση-

[μαίνει !!.

Ανεμογιάνη ἄκου! — πῶς κάνει ἡ ἀραχνειασμένη!!

Κωδ. = Ντάου!.. ντάου!.. ντάου!.. ντάου!.. ντάου!..

[ντᾶν!... .

Αν. = Δὲ σημαίνει νεκρικάτα — δὲ σημαίνουνε

[Παππάδες

Α' σημαίνει στὰ γιομάτα — Εἶνε γιὰ τοὺς Μασκαράδες!

B. = Εἶναι ἡ .. φωνή... τοῦ .. Χάρου.. ποῦ στὴ

[χώρα του μὲ κρᾶζει,

Δὲν τὸν .. βλέπεις;... ἤλθε!!.. νάτος!!.. γδὲς πῶς

[ἄγρια μὲ κυττάζει!

Κωδ. = Ντάου!.. ντάου!!.. ντάου!!! ντάου!!!

[ντάου!!! ντᾶν!!!.

B. (Μετ' ἀπελπισίας ἐγειρομένη εἰς τὸν τελευταῖον δονισμὸν τοῦ Κώδωνος, καὶ ἀποτελειομένη πρὸς τὸν παρ' αὐτῆς φανταζόμενον Χάρον).

Aria a Gran dio... morir si giovane! »

Ἄχ!!!!!!!!!!!! ἄχ! Χάρε Χάρε ἄσπλαγγνε!.

Νεῖά τόσο νὰ πεθάνω!

Μόλις τὰ γλυκαινόμουνα...

Κ' ἡ δόλια νὰν τὰ χάνω!..

Λοιπὸν... τρέλλαις.. κί' ὄνειρατα

Ἦτανε τὰ σαράντα...

Μ' ἀφήσανε γιὰ πάντα!..

Ὡμὲ τί θὰ γενῶ!..

ΑΝ: καὶ Β.

(Διωδία.) Ωϊμένανε!.. ωϊμένανε

Καὶ τώρα τί νὰ γένω;..

Πουλί ὄρφανεμένο!.

Ζωὴ ποῦ θὰ διαβῶ!.

Ἐσ' ἤσουνε ἡ ἐλπίδα μου...

Ἦσουν γιὰ μὲ τὰ πάντα!.

Μὰ τ' ἄγρια σαράντα!!

Μὲ σένα θὰ χωθῶ!.

B. Α..νε..μο...γιάν...νη, κόντεψε εἰς τᾶχαρο κρεθβάτι!

Τὰ στερνά... λόγια... σύναξε... ποῦ λέει.. ἡ ἔνδεκατη!..

Αν. πρῆξω νᾶρτη... ἡ ὥρα... μου.. πεθαίνω.. ἡ καυμένη!.

Αν. ἔαμα... ζωὴ... κακιά!.. ἂν πάω κολασμένη!..

Τί... τὸ πλῆρω... φανε...ρὰ ἐσὺ τᾶφτεζες.. οὐλα

Γιασινά...ωρίνα... γάνομα!... χά...νω.. καὶ τὴ μπαμπούλα.

Μα... ἂν... ἔμινε ἀδάκ...σες.. καὶ μ' ἐσυρες.. σ' ἀπάτη.

Σ...λεγγ...χνί...του.. κᾶν τ' ἀγέ...νη...το, τὴ μαύρη δα...δε...κάτη

Και... κειν... ἄς... ἔλιπη... ἔμινανε!! ὁ θάνατός.. μου φθάα..

Ἀχ! μὴ... βουλιέ...ξες... ἀδι...κα... καί... κεινή.. Ανεμο...γιάα..

Κωδ. = Ντάου! ντάου. ντάου!.. ντάου! ντάου! ντᾶν!!..

Ἡ ἰά. Βουλή μὲ τὸ τελευταῖον κροῦσμα τοῦ κώδωνος τῆς διαλύσεως, πίπτει νεκρὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ανεμογιάνη καὶ τῆς Ἐλπίδος. Πλαστικὴ Εἰκὼν τῆς Τραβιάτας. Πίπτει τὸ παραπέτασμα.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΛΙΝΘΔΙΑ.

Μεταρρύθμησι ὁ καιρὸς σου — φεύγει, πάει, δὲ γυρίζει- Ἥμουνα καὶ γὰ ὀπαδός σου — ἀλλὰ τώρα τί μ' ἀξίζει;

Σ' ἀπαρνιῶμαι, σ' ἀπαρνιῶμαι

Καὶ μὲ φρίκη μου θυμῶμαι

Ποιαῖς καὶ πόσαις ἐκδουλεύσεις ἔκαμα τότες γιὰ σένα, Ἀλλὰ τώρα μὲ συμφέρει νὰ θυμῶμαι περασμένα;

Τ' ἄστρο σου στὴ δύσι γέρνει, ἀγνοκόκκινο.. στυμένο...

Τῆς Ἐνώσεως ὁ Ἥλιος τὸχει ἐκεῖ κατανημένο!.

Ὁ συρμός σου ἐλησημονήθη, ἡ μ. π. ο. γ. ἰ. α. σου δὲν περνάει Καὶ ἡ Νέα Ἐποχὴ μας τώρα σὲ περιφρονάει!.

Σ' ἀπαρνιῶμαι, σ' ἀπαρνιῶμαι,

Καὶ μὲ φρίκη μου θυμῶμαι

Πῶς ἐπρόδωσα γιὰ σένα ὅλα τὰ αἰσθήματά μου,

Καὶ πῶς εἶδα ἀφανισμένα τὰ χρυσὰ ὄνειρατά μου.

Μεταρρύθμησι addio! .. γένομα Ἐνωτιστής,

Καὶ πιστὸς θὰ μείνω πάντα,

Μὰ τὰ θαυμαστὰ σαράντα!.

Ποῦ θὰ πέρνω κάθε μῆνα ἂν 'πιτύχω Βουλευτής..

—ο—

Ἐνωσι καὶ τίποτ' ἄλλο 'στὴ Βουλὴ θὰ ὑποστηρίξω, Ὅποιος πᾶι γιὰ βελτιώσεις, σὰν προδότη θὰν τὸν πιζῶ.

Βελτιώσεις... βελτιώσεις! μὰ ἐκεῖαις δολοφονοῦνε

Τῆς Πατρίδος μας τὸ μέλλον καὶ δεμένους μᾶς κρατοῦνε.

Ἐνωσι καὶ τίποτ' ἄλλο, Ἐνωσι ἡ statu quo

Τέτοια ἀρχὴ καὶ τέτοια ἰδέα καὶ γὰ ἐφέτω θ' ἀσπασθῶ,

Πλέον δὲν εἶμαι μετρίφων, οὔτε Μεταρρύθμιστής,

Ἐλησημόνησα τὰ πάντα,

Καὶ μονάχα τὰ σαράντα

Ἐνθυμοῦμαι ποῦ θὰ πέρνω, ἂν 'πιτύχω Βουλευτής.

—ο—

Λίγο ἔλειψε (ὦ! θεέ μου! τὸ θυμῶμαι κ' ἔγω φρίκη!) Λίγο ἔλειψε μιὰ μέρα, γιὰ βουλευτικὸ καπίκι,

Νὰ κ' ἄ μ' ἔνωσι μαντέψτε; δὲν τὸ λέω νὰ 'κινεῖθῶ,

Νὰ κ' ἄ μ' ἔνωσι ἀδέλφια, μ' ἕναν ἄσπρονδόν μου

[ἐχθρὸ!

Καὶ μοῦ λέτε τώρα πλέον, ὅπ' ὁ Κόσμος κ' ὅλη ἡ σφαῖρα

Στὴ φωνὴ τοῦ Ἰονίου ἀντηχᾶνε νύχτα μέρα,

Φανερά νὰ μὴ φορέσω τσ' ἐποχῆς μας τὴ Βελλίδα,

Κί' ὀμπρὸς σ' ὅλους νὰ μὴ σκουζῶ Ἐνωσι μ' ἐτὴν

[Ἐλλάδα;!.

Ἡ Βελλίδα κείνη σίλοι εἰς τοὺς ἐκλογεῖς μας κάνει

Ὅτι εἰ, ταῖς περιδοκοπούλας κάνει τὸ περιδοκοπάνι!.

Ἐκλογεῖς ἐλάτε ὅλοι! Μὴ μοῦ λείψετε κινεῖθῶ

Σὰς ἐκλογεῖς (ὦ πάντα

Μὰ τὰ ἄγρια σαράντα,

Ποῦ θὰ πιάνω κάθε μῆνα, ἂν 'πιτύχω βουλευτής,

—ο—

Τὰ σαράντα κάθε μῆνα, νὰν τὰ πέρνω πέντε χρόνους,
 Νὰ τραγῶ τὸ ταμεῖο χωρὶς βάραινα καὶ πόρους,
 Καὶ μοῦ ψάλλετε ἰδέαις, σύστημα καὶ πολιτεία ;
 Ὄμπροστά εἰς τὰ σαράντα δὲν εἰν πράγματα γελοῖα ;
 Κ' ἔπειτα καὶ τῆς πατρίδος τὸ καλὸ ἔμορϋν ἐκεῖνο
 Νὰ ζητῶ, νὰ πολεμῶ . . . Ὄχι ὄχι ! δὲν ἀφίνω
 Τῆς ἑνώσεως τὸ θέμα νᾶνε πλεῖα ἀποκλειστικὸ
 Κτῆμα τοῦ μ ε ι α ν ο ὕ καὶ τ' ἄ λ λ ο ὕ, ὅαν νὰ πῆς
 [μ ο ν ο π ο υ λ ῖ ο .

Ἦμωνα καιρῶ μιὰ μέρα, ἤμουν Μεταρρυθμιστῆς,
 Ἠλὴν ἀρνίθηκα τὰ πάντα,
 Γιὰ τὰ θαυμαστὰ σαράντα
 Ποῦ ἀκόπιστα θὰ πέρνω ἂν ἰπιτύχω βουλευτῆς.

Ἐνωσι, μαγικὴ λέξι ! μετὰ συγκινήσεώς μου
 Σὲ προσέφερω γιατί εἶσαι ὁ σωτῆρας, ὁ θεὸς μου !
 Ἐνωσι ἐσὺ ὅσαι ὁ λόγος, ποῦτανε πρὸς τὸν θεόν,
 Ἠ ὁ θεὸς ἦτον μαζί του καὶ ἐκεῖνος μὲ αὐτόν.
 Ὅσο εἶσαι ἐν δυνάμει Ἐνωσι σὲ προσκυνῶ !
 Εἰς τοὺς δρόμους σὲ κηρύττω, στὴ Βουλὴ σ' ἀποζητῶ !
 Ἀλλ' ἐν π ρ ᾶ γ μ α τ ι ἀκόμη Ἐνωσί μου μὴ φανῆς,

Γιατί χάνονται τὰ πάντα,
 Χάνονται καὶ τὰ σαράντα,
 Ποῦ θὰ πέρνω κέθε μῆνα ἂν ἰπιτύχω Βουλευτῆς ! .

Ἐνωσι κρατεῖς τὰ πάντα, Ἐνωσ' εἶσαι καὶ δὲν εἶσαι
 Κι' ὅσο δὲν εἶσαι τὸσ' εἶσαι, μᾶς κινεῖς καὶ δὲν κινεῖσαι,
 Δὲν ὑπάρχεις καὶ ὑπάρχεις, κι' ἂν ὑπῆρχες τ' ἦθε γένουν
 Τόσοι ποῦ σὲ προσδοκᾶνε, τόσοι ποῦ σὲ περιμένουν ! .
 Εἰς εἰς ἄλλον Ἰορδάνην εἰς ἐσὲ κάθε φατρία
 Ἰμῖνεται, πῶς νὰ ξεπλύνῃ τὴν αἰσχράν τῆς ἁμαρτία,
 Κ' ἐνῷ ἀρνείται μὲ τ' ἀχειλὶ τὴν ἀπάτη τὴν ἀρχαία,
 Πλασφημᾷ τὰ κρίματά τῆς καὶ διανοεῖται νέα !
 Πρὸς σὲ τρέχουν κι' ἀμποδιῶνται ποιοὶ νὰ φθάσουνε
 [οἱ πρῶτοι

Ἠλὴν βαφτίζονται σ' ἐσένα μόνον γιὰ τὸ μαῦρο φῶτι ! .
 Ζήτω ἡ Ἐνωσι ! ναὶ ζήτω ! νᾶν καλὰ μὰ νᾶνε πέρα
 Δὲ συμφέρεῖ νᾶρτη τῶρα γιατί θᾶνε μιὰ Δευτέρα
 Παρουσία τῶ ἀγρυπτείας καὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς μας,
 Καὶ καταστροφή μεγάλη τῆς σοφῆς πολιτικῆς μας.
 Τι νὰ γένη ; . . κι' ὅμως τῶρα λέγομαι Ἐνωτιστῆς,
 Ἐαλληγῶς χάνονται τὰ πάντα
 Χάνονται καὶ τὰ σαράντα,
 Ποῦ θὰ πέρνω πέντε χρόνους, ἂν ἰπιτύχω βουλευτῆς.

Εἰς τὴν Ἐποχὴν τῶν 1861.

Sonetto N. Δελλαίου, παράφρασις τῆς

« ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ. »

Ἐποχὴ πικρῶν δακρῶν — Ἐποχὴ ψ ε ὑ τ ρ α τρελλῆ,
 Ἐποχὴ παλῶν ἀγρίων — Ἐποχὴ χωρὶς τιμῆ.
 Ἐποχὴ γεννημένη — Ἐποχὴ γενεᾶς αἰσχρᾶς.
 Ἐποχὴ ποῦ πεινασμένη χαλκὸν κι ἀργυρὸν ζητᾶς.

Στὰς τριόδους γεννημένη, ἐξ ἀτίμων γενεθλίων
 Αἰσχροῶν πρῶμα ἐστάθης φοιτητῆς χαμετυπέων.
 Ἐποχὴ μὴ προσποιῆσαι τὴν σεμνὴν καὶ τὴν γενναία,
 Ἐποχ' εἶσαι τριωβόλου — Ἐποχ' εἶσαι ἀγοραία,
 Ἐποχὴ παλινωδίας — Ἐποχὴ παραλαλοῦσα,
 Ἐποχὴ αἰσχροκερδείας — Ἐποχὴ συκοφαντοῦσα,
 Ἐποχὴ ὅπ' ὅσον τρώγεις, τὸσ' ἀχόρταγῃ πεινᾶς,
 Ποῦ εἰς τοῦ αἵματος τὴν γύσιν εὐωχεῖσαι καὶ σκιρτᾶς ! .
 Πότε, πότε τὰ ὄργιά σου θε νὰ παύσουν τὰ αἰσχρά ;
 Τίνος θε νὰ μείνῃ ἡ θλίψις, ποιὸς θε νᾶγῃ τὴν χαρὰ ;
 Ἡ ἀληθεῖνὴ Μητέρα ὅπου κείτεται θρηνοῦσα
 Ἡ ἐσὺ ἡ θ υ γ α τ ῆ ρ α ποῦ πηδᾶς ἀσχημονοῦσα ;
 Μαῦρην Μάννα ἀπελπισμένη, δὲς τὴν κόμην πῶς μαδαίει,
 Βλέπουσα τὴν θυγατέρα δολοφόνον νὰ κερνάη
 Ὡς ποτὸν Ἐ θ ν ε γ ε ρ σ ῖ α ς, ὡς σπονδὴν χρῆσθῆς ἐλπίδος
 Μὲ φαρμάκι δολομένο τὸ ποτήρι τῆς Πατρίδος . . .
 Ἐποχὴ δόλου καὶ φόνου — Ἐποχὴ λαοπλανοῦσα . . .
 Ἐποχὴ ὅπου πῶθιδεῖς τὴν πατρίδα σου φιλοῦσα . . .
 Ἐποχ' εἶσαι ἀγρυπτείας — Ἐποχ' εἶσαι ἀντεβητικὴ
 Ἐποχ' εἶσαι κινδηλείας, Εἰσ' ἡ ΝΕΑ ἘΠΟΧΉ ! .

Αἱ ἀναμνήσεις τοῦ ἐν ἐπαράτῳ τῇ λήξει Π ρ ο χ α τ α ρ χ τ ι κ ο ὕ Σ υ μ β ο υ λ ῖ ο ὕ, φαίνεται ὅτι εἰσέτι παρ' ἡμῖν δὲν ἐσθέσθησαν λέγεται ὅτι ἐπὶ τῶν προκειμένων Ἐκλογῶν θὰ γίνῃ νεατὶς δεκαδρικοκαλιπισμόσ ἀπόπειρα — Αἶ ! Κυρὰ Ἀλήθεια, τί μᾶς λέγεις ; εἶνε ἀ λ η θ ῶ ς ἀ λ η θ ῆ τὰ ἀδόμηνα ταῦτα ; δὲν σοὶ φαίνεται τάχα ὅτι ἤθελεν εἰσεθε τῶρα πλέον καιρὸς νὰ παύσωσι ὅτε ἐξανδραποδισμὸς τῶν Ἐκλογίμων, καὶ ὁ δεκατισμὸς τῶν συνευδῆσεων τῶν Ἐκλογέων ; τὸ δὲ δεκαδικὸν τοῦτο σύστημα, ἀποσκορακίζομενον ἐκ τοῦ Ἐκλογικοῦ μας ἀγῶνος, νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν là onde invidia prima dipartilla, εἰς τὰ γραφεῖα τούτεστι τῶν Τραπεζιτῶν καὶ Ἐμπορίων ; Ἐπανερχόμεθα.

— Κατατρέχονται, ὁ Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας Κύριος Δρακόπουλος, καὶ ὁ Διευθυντῆς τοῦ ἀλληλοδιδασχτικοῦ Ἰερέως Μελιδόνης ; ἀλλὰ κατατρέχονται ἀπὸ ἀνθρώπους ὅπου δὲν ἠξέσρουνε τὴ δουλιάτους.

Ἡ ἀληθινὴ καταδρομὴ εἰν ἐκεῖνη ποῦ γένηται μὲ τὴν κολαχία. Ἄν ὅμως τὸ πρόσωπο ποῦ σημειόνομε γιὰ θυμᾶμας δὲν δέχεται κολαχίαις, μιὰ καταδρομὴ δευτέρας τάξεως εἶναι ἡ σιωπὴ, καὶ ἡ προσποιημένη ἀγνοία καὶ ἀψηφισία γιὰ τὸ θυμᾶμας. Τὰ δύο ταῦτα εἶδη τῆς ἀληθινῆς καταδρομῆς τὰ μεταχειρίζονται οἱ Μ α σ τ ὀ ρ ο ι

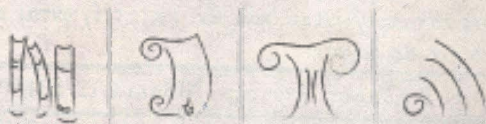
Τὴ συκοφαντία καὶ τὴ διαβολὴ τὲς μεταχειρίζονται ὡς μέσα καταδρομῆς οἱ ἀνόητοι. Ἡ συκοφαντία καὶ ἡ διαβολὴ δὲν εἶναι παρὰ εὐκαιρίαις ὅπου μᾶς προσφέρουνται γιὰ νὰ φερθοῦμε ὄμπρὸς, ἂν ἐπιθυμοῦμε. * * *

Σ. Σ. Ἀνοῦμεν ἂν οἱ Κ.Κ. Δρακόπουλος καὶ Μελιδόνης κατατρέχονται καὶ ἂν κατατρέχονται ἀδίκως τὸ κοινὸν ἄς διασῶ.

Ὁ ὑπεύθυνος Ἐκδοτῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΛΑΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Π Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.Υ.Π.Φ.Λ.0046